

PRAKTINĖ MAGIJA

ALICE HOFFMAN

Iš anglų kalbos vertė
Akvilina Cicėnaitė

Sofoklis

Vilnius, 2021

mergaičių gali nusekti jos sesers pėdomis – keliu, nuvedusiu tik į savinaiką ir iššvaisčiusiu laiką, įskaitant tris trumpas santuokas, nepalikusias nė cento alimentų.

Aišku, Antonija yra godi, kokios kartais būna gražios merginos, ir apie save galvoja išties gerai. Bet dabar, šią karštą birželio dieną, ją netikėtai apninka abejonės. O jei ji ne tokia ypatinga, kokia manosi esanti? Jei grožis nublanks vos sulaukus aštuoniolikos, kaip nutinka kai kurioms merginoms, neturinčioms supratimo, kad jau pasiekė grožio apogėjų, kol viskas baigiasi ir dirstelėjusios į veidrodį jos supranta savęs nebeatpažįstančios. Ji visuomet manė vieną dieną būsianti aktorė – baigusi mokyklą, kitą dieną išvyksianti į Manhataną ar Los Andželą ir gausianti pagrindinį vaidmenį, kaip visuomet mokykloje. Dabar Antonija nebėra tokia tikra. Ji nežino, ar išvis turi talentą, ar jai tai rūpi. Jei atvirai, jai niekuomet per daug nepatiko vaidinti, tik žavėjo, kad visi į ją žiūri. Žavėjo žinojimas, kad niekas negali atitraukti nuo jos akių.

Kai Kailė grįžta namo suprakaitavusi, išsimurzinusi žole ir nerangi, Antonija net nepasivargina jos įžeisti.

– Argi nenorėjai man ko nors pasakyti? – dvejodama ištaria Kailė joms susidūrus koridoriuje. Jos rudi plaukai styro į viršų, skruostai išraudę, nuo karščio išmušti dėmėmis. Ji – puikus taikinyš ir tai žino.

– Tu galėtum pirma nueiti į dušą, – atsako Antonija tokiu liūdnu ir svajingu balsu, kad rodos, čia kalba ne ji.

– Ką nori tuo pasakyti? – klausia Kailė, bet Antonija jau nutolusi koridoriumi, susiruošusi nusilakuoti nagus raudonai ir pagalvoti apie ateitį – ko anksčiau nė karto nebuvo dariusi.

Atėjus vakarienės metui Selė buvo beveik pamiršusi anksčiau tądien justą nerimą. Niekada netikėk tuo, ko negali pa-

matyti, – taip ji visuomet manė. Tau nėra ko bijoti, tik pačios baimės, vis kartodavo ji, kai su seserimi buvo dar mažos mergytės ir tikėjo, kad koridoriaus skalbinių spintoje ant antros lentynos gyvenančios pabaisos. Bet vos tik ji nusiramina tiek, kad imtų galvoti, ar neišgėrus alaus, virtuvės žaliuzės tik šast ir susiskleidžia, tarsi sienose būtų susikaupę įtampos. Selė buvo pagaminusi pupelių ir tofu salotų, patiekusi morkų lazdelių ir šaltų marinuotų brokolių, desertui – biskvitinį tortą. Bet šis ima darytis įtartinas – žaliuzėms nusileidus ima smegti, pirmiau iš vienos pusės, tada – iš kitos, kol tampa plokščias kaip lėkštė, kurioje yra patiektas.

– Nieko čia tokio, – sako Selė dukroms apie nelyg keistos jėgos sujudintas žaliuzes, bet net pati girdi, koks netvirtas jos balsas.

Vakaras toks tvankus ir drėgnas, kad ant skalbinių virvės sukabinti skalbiniai, palikti nakčiai, tik dar labiau sudrėks. Sodriai mėlynos spalvos dangus – tarsi karščio užsklanda.

– kažkas tikrai vyksta, – sako Antonija, nes ką tik pakilo keistas vėjas. Jis veržiasi pro durų tinklę ir atvirus langus, barškina stalo įrankius ir lėkštes. Kailei tenka bėgti pasiimti megztinio. Nors temperatūra tebekyla, ji dreba nuo vėjo – oda pašiurpsta.

Lauke, kaimynų kiemuose, vėjas išrauna sūpynes, katės braižosi į galines duris prašydamosi vidun. Už pusės kvartalo perpus perlūžusi tuopa virsdama kliudo gaisrinį hidrantą ir suknežina honda civiko langą. Ir tada Selė su dukromis išgirsta bildesį. Mergaitės dirsteli į lubas ir pasisuka į motiną.

– Voverės, – užtikrina jas Selė. – Suka lizdus palėpėje.

Bet bilsmas nesiliauja, vėjas irgi neslūgsta, karštis vis kyla. Galiausiai artėjant vidurnakčiui kaimynystėje stoja ramybė.

Pagaliau žmonės gali numigti. Selė – viena iš nedaugelio nemiegančių iki vėlumos, ji ruošiasi kepti obuolių pyragą su savo slaptais ingredientais – juodaisiais pipirais ir muskato riešutais, – kurį užšaldys, kad galėtų nusinešti į kvartalo šventę Liepos ketvirtąją. Bet nepaisant oro net Selė netrukus užmiega – ji išsitiesia po vėsia balta paklode ir palieka miegamojo langus atdarus, kad po kambarį srūtų brizas. Nutilo pirmieji sezono svirpliai, krūmuose, šakų, per gležnų, kad išlaikytų katę, užuovėjoje, saugiai sutūpę žvirbliai. Ir vos tik žmonės ima sapnuoti nupjautą žolę, mėlynių pyragą ir šalia ėriukų gulančius liūtus, aplink mėnulį atsiranda žiedas.

Halas aplink mėnulį visuomet pranašauja chaosą: ar tai būtų orų permainos, ar būsima karštligė, ar nesibaigiantis nesėkmių ruožas. Bet kai žiedas dvigubas, visas persipynęs tarsi įaudrinta vaivorykštė ar prasta linkme pasisukęs romanas, gali nutikti bet kas. Tokiais laikais išmintinga nekelti telefono ragelio. Šitai išmanantys, todėl atsargūs žmonės visuomet uždaro langus, užrakina duris ir niekada nedrįstų pabučiuoti savo mylimojo per sodo vartelius ar paglostyti benamio šuns. Bėda juk kaip meilė – ateina nepranešusi ir užvaldo nespėjus apsvarstyti ar net pagalvoti.

Aukštai virš kaimynystės iškilęs žiedas jau ėmė suktis ir pintis – spindinti galimybių gyvatė, apsisukusi du kartus, tvirtai laikoma gravitacijos jėgos. Jei žmonės nebūtų taip kietai įmigę, gal būtų sužiurę pro langus ir pasigrožėję puikiu šviesos ratu, bet jie miegojo nieko nenutuokdami, nepastebėdami nei mėnulio, nei tylos, nei oldsmobilio, jau įsukusio į Selės Ovens įvažiavimą ir sustojusio už hondos, kuria prieš kelerius metus Selė pakeitė senąją tetų universalą. Tokią naktį moteris iš automobilio gali išlipti taip tyliai, kad neišgirstų nė vienas kaimynas. Kai birželį šitaip šilta, kai dangus toks tamsus ir tirštas, bilstelėji-

mas į durų tinklėlį nė nenuaidi. Jis nukrinta į tavo sapnus tarsi akmuo į upelį ir tu atsibundi netikėtai, pernelyg tankiai plakančia širdimi, pamišėliško ritmo pulsą, skandinama panikos.

Selė atsisėda lovoje jausdama, kad turi likti kur esanti. Ji vėl sapnavo gulbes – stebėjo, kaip jos nuskrenda. Vienuolika metų ji elgėsi teisingai, buvo sąžininga ir patikima, racionali ir gera, bet tai nereiškia, kad negali atpažinti sierą primenančio negandos tvaiko. Štai kas dabar už jos laukųjų durų – pati tikriausia neganda. Ji šaukiasi jos, tarsi drugys trankytusi į tinklėlį, ir Selė negali nekreipti dėmesio. Ji maunasi džinsus ir velkasi baltus marškinėlius, tamsius plaukus suima į arklio uodegą. Ji to gailėsis – pati tai žino. Ji svarstys, kodėl negalėjo tiesiog nekreipti dėmesio į tą užplūstantį nemalonų jausmą, kodėl visada trokšta pasielgti teisingai.

Žmonės, perspėję, kad neįmanoma pabėgti, nes praeitis tave pasivysianti, veikiausiai teisūs. Selė dirsteli pro priekinį langą. Ten, terasoje, stovi mergina, gebėjusi prisidirbti daugiau bėdų nei bet kas kitas, tik jau suaugusi. Praėjo pernelyg daug metų – ištisa amžinybė, – bet Džiliana graži kaip visada, tik dulkėta, nervinga ir tokia nusilpusi, kad Selei atidarius duris jai tenka atsiremti į plytų sieną.

– Dievuliau, čia tu, – sako Džiliana, lyg tai Selė čia būtų netikėta viešnia. Per aštuoniolika metų jos matėsi vos tris kartus, Selei nuvykus į Vakarus. Džiliana niekada nebuvo persikėlusį atgal per Misisipę, lygiai kaip ir buvo prisiekusi palikdama tetų namus. – Tai iš tikro, neabejotinai tu!

Džiliana, savo šviesius plaukus nusirėžusi trumpiau nei kada nors, dvelkia cukrumi ir karščiu. Raudoni auliniai batai aplipę smėliu, ant riešo ištatuiruota žalia gyvačiukė. Ji išsyk stipriai apkabina Selę šiai nespėjus pagalvoti, kad vėlu, kad

Džiliana galėjusi paskambinti, jei ne pranešti, kad atvyksta, tai bent susisiekti praėjusį mėnesį, bent duoti žinią Selei, kad ji vis dar tebesanti gyva. Prieš dvi dienas Selė išsiuntė laišką Džilianai jos paskutiniu adresu į Tusoną. Laiške ji seseriai išdrožė pamokslą apie niekaip neįvykdomus jos planus ir praleistas progas, rašė per daug pikta ir pasakė per daug, tad dabar jai palengvėja, kad to laiško Džiliana niekada negaus.

Bet palengvėjimas trunka neilgai. Vos tik Džilianai prabilus Selė supranta, kad nutiko kažkas rimto. Džilianos balsas silpnutis, visai jai nebūdingas. Sesuo visuomet gebėdavo per kelias sekundes sugalvoti gerą pasiteisinimą ar alibi, mat jai tekdavo numaldyti visų savo vaikinų ego, paprastai ji šalta ir susitvardžiusi, bet dabar – visiškai išmušta iš vėžių.

– Turiu bėdą, – sako Džiliana.

Ji dirsteli per petį, apsilaižo lūpas. Ji įsitempusi, nors bėdos jai nėra naujiena. Džiliana gali pridaryti problemų vien tik eidama gatve. Ji iš tų moterų, kurios pjaustydamos melioną įsipjauna pirštą ir būna nugabenamos į ligoninę, kur žaizdą siuvantis priimamojo gydytojas pameta dėl jų galvą nė nespėjęs jomis pasirūpinti.

Patylėjusi Džiliana įdėmiai nužvelgia Selę.

– Negaliu patikėti, kaip man tavęs trūko.

Džilianos balsas skamba taip, lyg pati būtų dėl to nustebusi. Ji suleidžia nagus į delnus tarsi norėdama pabusti iš košmaro. Jei nebūtų puolusi į nevilgtį, jos čia nebūtų, ji nebūtų bėgusi pas vyresnėlę seserį pagalbos, kai visą gyvenimą siekė nuo nieko nepriklausyti. Visi kiti turėjo šeimas, Velykoms ar Padėkos dienai išsiruošdavo į Rytus, Vakarus ar vos už kvartalo, bet tik ne Džiliana. Ji visuomet sutikdavo dirbti per šventes, o po darbo traukdavo į geriausią barą mieste, kur šventės proga būdavo pa-

tiekiami ypatingi užkandžiai – kietai virti kiaušiniai, nudažyti šviesiai rožine ir žydra spalvomis, arba mažyčiai kalakutienos ir spanguolių buritai. Per vieną Padėkos dieną Džiliana nuėjo išsitatuiruoti rankos. Las Vegase, Nevadoje, buvo karšta popietė, dangus – lyg apvožtas skardinis indas, o tipas tatuiruočių salone pažadėjo, kad neskaudės, tačiau skaudėjo.

– Viskas taip sukništa, – prisipažįsta Džiliana.

– Žinai ką? – atsako Selė seseriai. – Spėju, nepatikėsi, ir tau, ko gero, nusispjaut, bet tiesą sakant, turiu savų problemų.

Pavyzdžiui, sąskaita už elektrą, kurioje pradėjo atsispindėti tai, kad Antonija daugiau klausosi radijo – neišjungia nė akimirksni. Ar tas faktas, kad Selė beveik dvejus metus nebuvo jokiam pasimatyme, net su koku kaimynės Lindos Benet pusbroliu ar draugu, ir nebegalvoja, kad meilė galėtų būti reali ar bent toli ma galimybė. Visą tą laiką joms būnant atskirai, gyvenant savo gyvenimus, Džiliana darė ką norėjo, miegojo su kuo norėjo ir keldavosi vidurdienį. Jai netekdavo visą naktį sėdėti prie mažų mergaičių, sergančių vėjaraupiais, derėtis, kada jos grįšiančios, arba užsistatyti žadintuvo ankstyvam rytui, nes kažkam reikia paruošti pusryčius arba atskaityti pamokslą. Aišku, Džiliana atrodo puikiai. Ji mano, kad pasaulis sukasi aplink ją.

– Patikėk manimi. Tavo problemos – niekis, palyginti su maniškėmis. Šįkart viskas kaip reikiant sumauta, Sele.

Džilianos balsas vis labiau slopsta, bet tai – vis dar tas pats balsas, padėjęs išverti Selei tuos siaubingus metus, kai ji pati negalėjo prabilti. Tai balsas, įtikinjęs ją kiekvieną antradienio vakarą su atkakliu atsidavimu, kokį gali pasiekti tik vardan bendros praeities.

– Gerai, – atsidūsta Selė. – Klok.

Džiliana giliai įkvepia.

– Džimis automobilyje. – Ji prieina arčiau, kad galėtų kuždėti Selei į ausį. – Bėda ta... – Sunku, velnioniškai sunku. Jai reikia tiesiog išrėžti, pašnibždomis ar ne. – Jis negyvas.

Selė išsyk atšlyja nuo sesers. Tai visai ne tai, ką norėtum išgirsti karštą birželio naktį, vejose išsibarsčius jonvabaliams. Naktis mieguista, vėlyva, bet Selė pasijunta lyg išmaukusi puodą kavos – širdis ima plakti it pašėlusį. Kitas pamanytų, kad Džiliana meluoja, perdeda ar šiaip kvailioja. Bet Selė pažįsta savo seserį. Ji žino. Automobilyje negyvas vyriškis. Garantuotai.

– Nesielk su manimi šitaip, – taria Selė.

– Manai, planavau?

– Vadinasi, važiavai link mano namų nusprendusi, kad pagaliau turėtume pasimatyti, ir taip jau atsitiko, kad jis numirė?

Selė niekada nebuvo mačiusi Džimio, negalėtų net sakyti, kad būtų kada nors su juo kalbėjusi. Kartą jis atsiliepė telefonu jai paskambinus Džilianai į Tusoną, bet jau tikrai nedaugiažodžiavo. Vos išgirdęs Selės balsą riktelėjo Džilianai ateiti.

– Varyk čia, mažule. – Štai ką jis pasakė. – Tai tavo prakeikta sesė.

Selė prisimena, kad Džiliana apie jį pasakojusi tik tiek, kad jis sėdėjęs kalėjime už nusikaltimą, kurio nepadarė, ir kad jis toks gražus ir apskrus, jog galėtų sužavėti bet kurią moterį vos tik į ją tinkamai pažvelgęs. Arba netinkamai – priklausau nuo to, kaip vertinsite pasekmes ir ar tai jūs esate vedęs moterį, kurią pasirodęs Džimis paveržė jums nė nespėjus suprasti, kas vyksta.

– Tai nutiko poilsio aikštelėje Naujajame Džersyje. – Džiliana bando mesti rūkyti, tad išsitraukia kramtamosios gumos ir susigrūda į burną. Jos lūpos putlios, rožinės ir mielos, bet šiandakt – suskeldėjusios. – Jis buvo toks suskis, – taria ji susimąčiusi. – Dieve. Nepatikėtum, ko prikrėsdavo. Kartą Finikse